

Πρὸς Θεόδωρον ἐκπεσόντα
καὶ περὶ μετανοίας λόγος α΄

1. « Τίς δώσει τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ καὶ τοῖς βλεφάροις μου
πηγὴν δακρύων; » Εὐκαιρον κάμοι νῦν εἰπεῖν καὶ πολλῶ μάλ-
λον ἢ τῷ προφήτῃ τότε ἐκείνῳ. Εἰ γὰρ καὶ μὴ πόλεις πολλάς
μηδὲ δλόκληρα ἔθνη μέλλοιμι πενθεῖν, ἀλλὰ πολλῶν τοιούτων
5 ἔθνῶν ψυχὴν ἀνταξίαν, μᾶλλον δὲ καὶ τιμιωτέραν. Καὶ γὰρ εἰ
« κρείττων εἷς τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ ποιῶν ἢ μυρίοι παράνο-
μοι », κρείττων ἄρα καὶ σὺ πρότερον ἦσθα τῶν μυριάδων τῶν
Ἰουδαϊκῶν, ὥστε οὐδεὶς ἂν μοι μέμψαιτο νῦν, εἰ καὶ θρήνους
τῶν ἐν τῷ προφήτῃ κειμένων πλείονας ἀναγράψαιμι καὶ σφο-
10 δροτέρους ἐπιδείξαιμι ὄδυρμούς. Οὐ γὰρ πόλεως πενθῶ κατα-
σκαφήν, οὐδὲ παρανόμων αἰχμαλωσίαν ἀνδρῶν, ἀλλὰ ψυχῆς
ἐρήμωσιν ἱερᾶς καὶ ναοῦ χριστοφόρου καθαίρεσιν καὶ ἀφα-
νισμόν.